

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

Видав. ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10. П. пош.
Кonto почт. шед. 143.322.
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Нач. Редактор приймає
від 10—11 год. перепісок.
Рухомців не заємається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в києво 4-20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 75
ал., Швейцарії 5 шв. фр.,
Чехословаччині 30 ч. фр.,
Румунії 150 лей, Болгарії 75
ал., Австрії 750 ал. Зали
адреси 1 дол.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 сот.

Греко-кат. єрархія і православні.

Не менше важливим як справа целібату, хто зна, чи з широкого національного погляду не важливішим є відношення греко-католицької церкви до православних на Холмщині, Підляшші та Волині. І в цій справі звертались уже безуспішно до Риму наші Ординарії в р. 1915. І Тов. св. Ап. Павла в р. 1917.

Як відомо, у давніших часах церкви на Холмщині, Підляшші і чимало на Волині були гр. католицькі. Росія завела там православ'є, а нині польська держава здебільша відобрала православним їх церкви і замість, у крайній разі, перемінити їх на греко-католицькі, перемінила їх на римо-католицькі. Наша духовна єрархія хотіла проти цього боротися і в 1915 р. внесла відповідний меморіал до Риму, а в р. 1914, висвятила на луцького єпископа єп. д-ра Боцяна. Але від 1919 р. повіяло иншим духом. Єп. Боцяна, в наслідок заборони влади, не міг якийсь час являтися у своїй єпархії, — православні церкви перемінювали на римо-католицькі без ніякого протесту з боку нашої єрархії і з боку Риму, а в минулому році призначили д-ра Боцяна єпископом-коадютором у Львові, а тим самим зліквідували луцьке єпископство та віддали колишніх холмських уніятів під юрисдикцію латинських єпископів себто під режим латинізації та польонізації.

Таким робом стан холмських, підляських і волинських Українців став під оглядом церковним, а тим самим і національним, просто катастрофальним. Православні Українці цих земель опинились без своєї церкви. Наше тамошнє населення мусить часто йти 80 кілометрів, щоб охрестити дитину або покрестити небіжчика, якщо не хоче віддаватися у повну опіку латинського обряду. Здавалось би зовсім природним, що наша греко-католицька Церква повинна прийти в допомогу своєму народові у таких скрутних для нього часах, повинна взяти його в оборону і дати йому спроможність заспокоїти його релігійні потреби, спасаючи його від латинізації. Та, на жаль, в дійсності так не є.

Маємо чимало доказів на те, що аніші сфери нашого духовенства замість придбувати православне населення до гр. кат. церкви відганяють її від неї. Наведемо лише один приклад. В одному селі сокальського повіту, межуючого з Холмщиною, відбувалась місія. Українці з Холмщини дізнавшись про це, вибрались тисячною юрбою, а процесією та парадом, шукати релігійної потіхи у своїх братів. Та вже розчарування зустріло їх на місці, коли уніятський єпископ наважав їх оглашеними, що не мають доступу до гр. кат. церкви, бо вони не католики. Побожні прочани вернулись до дому і багато з них понесли свої діти до церкви, яка прийняла їх з вітвертими обіймами: — до римо-католицької. Висновок з такого факту ясний. Свідомо, чи несвідомо, з власної волі чи по

приказу з гори — заповідано нам велику національну шкоду.

Колиж зважити ще незнане, але на кожний випадок надто невизначене становище нашої духовної влади до конкордату, коли чуємо нарікання в справі управи великими митрополичими частками то мусить у нас зрости острах за добро гр. кат. церкви і нашого народу.

Часи безоглядного приказу і послуху минули: з голосом духовен-

ства і народу мусить рахуватись кожна влада. Наша церковна влада мусить певно знати, що недалеко на Сході повстас і зростас українська автокефальна церква. Наскільки вона шкідна чи корисна для українського народу, ми поки що осудити не можемо, але що вона в даних обставинах може бути шкідна греко-католицькій а навіть римо-католицькій церкві, — якщо дехто обі ці церкви з свого погляду хоче вважати однаковими — це певне.

Д-р Дм. Л-ий.

Цар-Голод

III.

Безрадість і безоглядність — ось почуття, що окутують й придають наше село. Понура тривога, чорний смуток і суєтливі слова, часом проклони видобуваються з важких селянських грудей. І тим ближче до весни, тим страшнішою стає вже не примара, але дійсність голоду загального, всюдн сушого, що несе зі собою пощест, смерть, загибель; що все розстроює, нівецьє всяку громадянську спільність, перетворює людей в слів отару овець.

мо, все це навіть в зникаючому дробі не торкається українського селянства.

Ще два-три тижні і доно землі розкриється для прийняття зерна, а ціна збіжжя постійно йде в гору. Останні телеграми подають, що в Шікего збіжжя досягнуло небувало від 30 літ (1898 р.) ціну, а саме 2 дол. за бушель (пересічно 25 кг.). Ще більше зросла ціна збіжжя на європейському континенті, тим більше, що радянський уряд, бажаючи вининити голодову катастрофу на території РСР., поробив величезні збіжжіві закупки. В Познанщині, яка має запаси збіжжя на збут, в останніх днях ціна збіжжя головокружно пішла в гору. Познанські збіжжіві барони не спішаються й продавати своїх збіжжєвих запасів, знаючи, що в найблизчих днях збіжжя знову підскочить на 100 або й більше відсотків.

місяців), а вкінці питання ще, що на тому вискає окредитований. Бо при середньому врожаю, розуміється, якщо він буде, в осени збіжжя буде дешевше і селянин буде змушений випродувувати що найменше три рази стільки збіжжя, щоб покрити одержаний весною кредит, заплатити відсотки і т. н. Значить селянинові при врожаю нічого не лишиться. Він іще мусить безплатно вложити свою працю біля поля. А ще гірше представляється справа, коли не буде врожаю, бо тоді лишиться довг, без ніяких перспектив на майбутнє.

Про допомогу власними силами на нашій території під Польщею також важко говорити. Кредиту нема, українські кредитові установи терплять на виснаження хребетного стовпа, зиму ми просто перециплемо, і вже стоїмо перед страшною голодовою заявою невідготовані і мовчачи хитаємо головами, сніючи філософські думки на тему: „якось то буде“. Незаперечним фактом є те, що наші кредитові установи, як і більшість економічно-фінансових інституцій взагалі, нахочаться на ступні найнижчого примітивізму. Навіть в кращих часах в нас вміли тільки позичати гроші, рахувати проценти і стягати залежності, хоч позначенням фінансових установ є не так позичати, як звязувати активний елемент з джерелами продукції, витворювати нові вартості, видобувати нові скарби в людях і матеріальних цінностях, розбудовувати економічне життя, бути водопроводом, між українським продуцентом і консументом і навпаки. Сьогодні у важких і змінених на нашу некористь умовах ті інституції ще більше проявили свою життєву відсталість, недостачу гнучкості в приноровленні до нових часів. До тогож вони страшно збідніли і вже тільки напружують всі зусилля інертної машини, щоб зберігти останки свого майна. Очевидно, що вони невідготовані і неспроможні ставити чола величезній голодовій катастрофі, яка лавиною суне на нашу землю.

Та якнебудь маються справи, не сміємо сидіти зі заложеними руками, мусимо шукати виходу зі сліпої вулиці, мусимо зужити всі розпорядні сили до підтримки селянства в найкритичнішому моменті, основи нашої національної будівлі, бо інакше вона готова завалитися і всіх нас погребати в своїх руйнінах.

Ф. Ф.

НАЦІОНАЛЬНИЙ СКЛАД СІЛЬРАД ПО ОСТАННІХ ВИБОРАХ.

Зі звітів Центрального Цифрового Комітету видно, що в сільських радах заступили місце усі національності України в різних родах є 88 відсотків українців, що становлять 7 проц. населення України, одержали в родах 6 відсотків місць. Жиди, що мають по селах 3 відсотки населення, дістали в родах 11, відсотку місць; Болгари, Греки, Німці, Молдаване й інші теж мають у сільрадах відповідне представництво.

(„Більшовик“ з 15. I. 1913)

Бо якщо він одержить збіжжєвий чи готівковий кредит на купно збіжжя, то перш усього не знає, де і яке збіжжя він буде примушаний купувати (кілька місяців тому всесильний Вігос демонстрував в соймі ad oculos прем. Грабському урядове збіжжя); дальше уделений кредит буде певно для селян короткорочним (на кілька

І справді, вже стоїмо на порозі весни, вже бушує голод по селах, а у Варшаві пусто, темно і глухо. Ні, не глухо! От починають продиратися якісь таємні вістки, що уряд рішився прийти з допомогою рільникам. А саме „рішився“ він уділити кредиту в зерні або готівці чиншівникам і мало-земельним (?!), але важніше і конкретніше є те, що Банк Краєвого Господарства (себ-то б. Банк Красвий) відкрив значні кредити для великої власності, уділюючи їх за посередництвом поміщицьких інституцій (Банк Землян і Банк Рільників). Як бачи-

Іскри надії та пожежі.

З клопотів міжнародної політики.

Читаючи про щораз нову винуватот і розмов між союзними державами і Німеччиною в справі догів, зброєв, безпеки кордонів — можна мати враження, що все це балаки на теми такі далекі від справ реальної політики, про які щодня доводиться думати, що цікавитись ними можуть хіба фанатики останніх політичних звісток. А проте дипломатичні змагання Франції та Англії з Німеччиною є лише висловом дуже реальної боротьби, закінченої Версальським договором, яка єдине західний фронт зі східним, складою таких самих кліців як у найтрагічніші моменти останньої війни.

Німеччина має ширшу волю замиритись на західний фронт: західний фронт був для неї завжди лише місцем стратегічних ударів, які цуною відбивалися на Сході. Вона не погодилась на французьку окупацію, але навіть Франція вірить у зєхідність цього стану. Та чи Франція може згодитись на порозуміння з акції Німеччини не візьма на себе ніяких зобов'язань щодо східного фронту? А саме так розуміє Франція свіжі, пів-офіційні німецькі заяви про намір згоди. Французький уряд не хоче брати на увагу пропозицій в яких явно не згадано про мир в Польщі і іншими східними державами.

Іншими словами існує непинний, незвичайно чутливий зв'язок між подіями того Сходу, якого клантиком є наша земля і перспективами всесвітньої політики західних держав. Безпека кордонів Франції та справа розброски або економічної відбудови Німеччини це питання миру на європейським Сході. "Тайме" у передодні 27-го н. м. обговорюючи ідею новопромонованого франко-німецького пакту безпеки не вірить у можливість близкого збройного конфлікту на західній фронті, але вважає необхідним продовжувати працю над основами миру в якнайширших розмірах. Це значить, що безпека конфліктів на Сході не тільки не минула, але поширюється нов хмара і нависла над цілим європейським овидом.

Справа вступу Німеччини до Ліги

Нації вирішуватимуться одночасно в питанням: яке становище займе Німеччина до домагання Франції, щоб через німецьку територію могли переїзжати її війська на підмогу Польщі. Ясно, що німецька відповідь може бути відмовна. Та як виходить з останньої програмової промови Ерліо в парламенті, Франція не може зріктись ідеї замирення світа. Вся доля європейського всезабезпечуючого протоколу, яка спочиває нині в руках Англії, залежить від її поглядів: яким робом приспати тліючі іскри на східних кордонах. По кожній іскрі надії на порозуміння між великими західними державами, представники цих держав відкривають нові іскри можливої пожежі на Сході. Ці іскри не затихали ні на мить від хвилі вибуху війни. Цей стан найкраще бачить Англія, яка охоплює найширшу сферу інте-

Україні Станиславівщині!

В неділю дня 8-го лютого 1925 о год. 1-й з полудня

відбудеться в новій театральній селі "Українського Союзу" в Станиславові

ВСЕНАРОДНЕ ВІЧЕ

з репертуаром: "Прокля і помилка гоним. обрання Іх протипривини і оборона". Референт ада. д-р Юлія Овсєницький.

Являться всі!

1—1

КОМІТЕТ.

ресіа і яку найменше болять "домашні" європейські чвари.

Та ще живіші відчувують трагізм ситуації ті, яких особистою ціною купили західні держави останній мир і торгуватимуть загрозиво найближчої війни. Ми до них належимо. Тому кожний раз, коли йде суперечка про дуже заплузані нюанси європейської дипломатії — вирішувється в якійсь частині і наша доля.

М. Р.

Внутрішні труднощі радвлдаі.

ГОЛОД. — НОВА УСТУПКА НА КОРІСТЬ СЕЛЯН. — ЗАКУПКА ЗБИТКА ЗА НОРДОНОМ.

На радянській Україні доволі момент дуже важкої внутрішньогосподарської кризи у зв'язку з неуроходом. Весь час радала якась закривала очі на цю кризу та успокуювала публічну опінію шляхом преси, що голоду — мовляв — не буде. Та ось зима виявила, що голод вже є. В радянській пресі якось густіше почулися останніми часами хронікарські звістки про віджиття та поширювання "бандитизму". Подекуди наляють тому новому "бандитизмові" політичну закрутку. Шириться він переважно між селянством та безробітними. На ділі той новий "бандитизм" не має нічого спільного з політикою, але іншаки має чисто жолудковий підклад. Голодом селянські заворушення ширяться передовсім у губерніях степової України зачеплених неуродом. В заворушеннях беруть участь і безробітні, а подекуди переходять на бік повставших селян і червоноармійці. Залізнодорожні стації заповнені голодухими, що збирають за хлібом у пасажирів.

Та це саме діється теж і поза Україною в чисто російських губерніях. Всі труднощі положення в тому, що голод передбачується, ще й у слідуючому році, бо озимі посіви дуже поважно ушкоджені а до того нема зерна на весняні посіви. Не диво проте, що радвлдаі, хоч і в спілненому реченні, але все таки робить дуже інтензивні заходи для закупки збіжжа за кордонами СРСР. Радянські агенти почали вже робити закупки в Лондоні, Амстердамі, Америці та Канаді.

Очевидячки, що голод став радвлдаі як краще Компартії великою перешкодою у приєднуванні селянських симпатій та в притягванні селянського елементу до радянського будівництва і на відповідальні становища. Ця болуча голодова криза підірвала ще більше у селянських масах недовіра до комуністичної диктатури. Комуністи здають собі ясно з цього справу. Ось один зі секретарів КП(б)У Лебідь сказав на повітових зборах рад-

робітників в Александрівську таке: "За минулих сім літ, компартія стояла на чолі радалаі, дала і розпорядження села більше 225 мільонів пудів ярового та озимого насіння, кинула в село мільон пудів сільсько-господарських машин і знаряддя, затратила мільони рублів золотом ще перед введенням золотого валюту на боротьбу зі шкідниками сільського господарства та з недугами сільської худоби. А в наслідках селянство, не вважаючи на те, як йому помагала в минулому і як помагали тепер компартія і радалаі, вагає іх своїми найбільшими ворогами, користуючись найменшими позорами і причинами для того, щоб ускладнити положення їхніх представників на місцях і настроїти проти них людяльну частину селянства".

Починають комуністи промовляти вже навіть до почувань селянства чого раніше ніколи не бувало. Безперечно, що еволюція в тактиці велика! Від розстрілів до такого сентименту далекий шлях! Зі селянами тепер паляються. Ім промовляють не тільки до почувань, але й стараються переломити селянську антипатію до комунізму і більшу "розумовими" аргументами. Бо ось комуністи пішли на нову велику уступку в користь селянських дрібнобуржуазних пересудів. Вони рішили націоналізувати до тепер ліс передати до приватного вжитку селян. Найбільшу увагу звернули автори тої нової уступки саме на Україну. Українські селяне дістануть у приватне посідання 2,500,000 десятин ліса. Шкож торкається ліса у інших республіках, то до тепер віддається селянам тільки 500,000 десятин у смодеській губернії та 800,000 десятин у міській губернії.

Виходить, що на Україні беруться найінтензивніше до того, щоб завоювати симпатії широких селянських мас бри допомогою більш реальних аргументів. Та на голод не помагає й ліс, тим більше, що там, де голод найбільш болучо відчувається, зовсім нема ліса. Голод доводить людину до всього. Не диво проте, що на голодомові підкладі творяться нові та нові "банди". У зв'язку з цими заворушеннями стоїть і питання закупки збіжжа поза кордонами СРСР. Всі

СТ. ШАХ.

Нова повість Б. Лепкого.

"Під Тихий Вечір",

повість-явтка.

(Накладом "Української Наказні", Київ-Львів, 8^а ст. 394).

"Мистецький твір — каже автор (на 388 ст.) — мусить виступати в гармонійну цілість ширий зміст з гарною формою". Охняче це не вистеряє. Мистецький твір мусить мати також і глибокий зміст. Щого саме недостає наведеному у горі творці. Зміст повісті "Під Тихий Вечір" є у нашій дії безмістовним, перестарілим, нікому непотрібним аляхронізмом. А повість-казка "Під Тихий Вечір" є наскрізь суспільною повістю, яка займається найважливішими справами нашого села, на жаль, аперед 20—30 літ у Галичині.

Бо щож представляє автор у своїй грубій повісті? Полно й недоліко польської графської поміщицької родини на галицьким Поділлі, яка під впливом західноєвропейських демократичних ідей та еманіпаційної праці галицько-української сільської інтелігенції (священства й учительства) еволюціонує з аристократизму до демократизму, з римо-католицизму в поворотом до "віри батьків" — східного обряду. Графську родину переслідують виклики совісті, що "они мають за багато землі", а селяне не мають її зовсім або лише клатки, і в прикстї шмиого настрою "хоті-

лосьби графам щось доброго зробити" для селян, для галицько-українського хлопа. Безпосередньою причиною цієї надивчайної вирозумілості і симпатії польської графської родини до українського хлопа є та, що графський, тітка, а згодом і братиця, позалюбувалися в попівичах-Українцях, з яких один є там домашнім гувернером графчика, другий агрономом, а відтак управителем графських дібр. З цього приводу ровнається доволілітня родина трагедія в домі графів Г., яка кінчиться тим, що попівичагроном жениться в кінці-кінці з одинокою спадкоємницею цілого графського ключа на Поділлі і стає щасливим дітичем. Таким робом збогачується Галицька Україна одним великовласником.

Молодий дітич є ідейною і талановитою людиною. Він хоче розвести модерну господарку, розвинути промисли та не забуває на свій народ. Із своїх 3000 моргів поля призначає на розпарцелювання між без-і малоземельних розкинених та найгірших 400 моргів за викупом при допомозі банку. А попівичагроном, скінчавши медицину за кордоном, не оженився з графинєю, яку любив палкою молодечею любов'ю, бо "за гордовитий" був, щоб її освідчивши, пішов у світ, обіхав цілу немську кулю, "брав участь у війні", бо "здобував Сараєво", коли Австрія окупувала Боснію і Герцоговину, надбав в Америці грошей, вернувся на галицьке Поділлі, купив собі у сусідстві маєток графа Г., село, і став також дітичем-судилом та пен-

ятелем дому графині, що додержала йому вірності і не піддалася нікому, хоч мала багато женихів-графів.

Ось і короткий зміст повісті-казки. Тло, на яким розвиваються події, замальоване подекуди по мистецьки, головню там, де виступають чуттєві настрої — чи то при описі природи, Різдвяних свят і чисто душевній рефлексії. Тоді розплітається читач у витонченим ліризмі поета Б. Лепкого.

Осіб у повісті мало. Всі вони скарактеризовані майстерно. Селяне, міщани, маломіська глибокопроніцальна інтелігенція скоплені знаменито. Лиш у Стефаніка та Макорея можна найти такі фотографічно вірні та психологічно умотивовані типи. За те характеристика графів і їхнього декоративного оточення випала так, немов би автор був у не своїм елементі. Масно враження, немов би автор узяв типових наших вірогих, посесорів, ілюстрів, деканів та попівичів до графської люксусом перепоєної палати і казав їм грати ролю уроджених з блакитною кров'ю аристократів-графів. Це дуже відчуває галицький читач, начитаний у польських повістей романтики.

Технічно повість розложена оригінально, настроєво переведена в crescendo, а при кінці мягко зворушуючо. Однакє за мало в ній акцій: головню у першій частині, яка зводиться фактично до діяльогу між "чим" — і "нею", графинєю Христіною і доктором Р., який оволає повість і яка є сама

змістом наведеної повісті. Ліпше було би перевести зміст 1/2 частини повісті в шій на очах читача, а не зіпхати її в оповідання, до того ще й у формі діяльогу на веранді та при столі. А діяльог у цілій повісті за довгі, повні теоретичної фразеології, через почати нудні. Мола повісті досить гарна, стиль легенький і цілестий, тон настроний, цілість і татлість акції розвита на поодинокі корбенькі сценічні образки, тому повість читається скоро й із зацікавленням.

Зовнішній вигляд книжки вражочний, як усі видання Я. Орештійана; на жаль, надто багато коректорських, часом досить прикрих похибок.

Під кінець замітка: Я не фаховий критик літератури, а звичайний собі тишій читач. А що я "прирався" написати рецензійну замітку на повість автора з виробленим уже іменем, то винно цього є враження, яке лишилось з повісті. прочитаної безпосередно по влох огнистих як розжарене залізо суспільних найновіших повістей: "Przedwiośnie" Ст. Жеромського і "Faber oder die verlorenen Jahre" Якова Бессермана. У двох цих повістей: що думка то нова ідея, що слово то відчуваємо його вагу та аргумент, що мов тараном б'є в голову, бачимо як ці масні слова і носі думки пишуть для теперішнього поспешного покоління, для людей залізничного діла, а не для романтиків з XIX віку.

— **Большевицькі коні й польський транспорт.** Патрістичні польські газети йуть у своїх тиражах: краї. Помічу йуть і Чехословацькі й Мажоринські транспортні коні до Союзу С. Р. С. Ш. і в нім то займає більш. уряд для червоної армії.

— **Фанні Дітнер.** В п'ят 17 ноте. Пошуки від часу голодного процесу з протипольської служби в австрійській K-Stella, Фанні Дітнер на підставі судового присуду прикупила вжити на дорослі з Львова. В дорозі на головний залізничний перехрест товариства й не тільки комісар комісії, але й чинало „сміх птахів“ для яких вулиця селатів є життєвою необхідністю. Фанні Дітнер вийшла до Віана і забрала з собою своїх вірних 6 осіб і 7 котів, які безумовно так само мало турбують у надпопулярній столиці, як і в екзотичній пані.

— **Перше пробне варення чаю уладжує Юлій Майнль** у біжучій місці. З огляду на знані з першорядної якості чайових чаю тої фірми, місто не повинно поминути нагоди їх вжити. Свіжість отже всі у виторок 3. лютого до Ринку ч. 18, у четвер 5. лютого на вул. Сикотуську ч. 33, у п'ятницю 6. лютого на вул. Академічну ч. 1а, а в суботу 7. лютого на вул. Городецьку ч. 54, де чекає Вас філіжинка знаменитої кави. 1304а 1—2

— **Андрійці в шкільній інвентурі.** Зонгіполоний нагуст на наше містечко і публічне шкільництво масово ділять і переміняють українських шкільних товаришів примушують наших громадян, які у місцевих властях не можуть оборонити своїх прав, звертатися до куратів дільничого шкільного округу в Львові як до найвищої кривої шкільної влади, щоб гут доводили своїх прав. При цій нагоді зустрічають вони розумно багато часу, з частю навіть, зустрічаються без нічого, бо признають тоді, коли куратор не приймає. З огляду на це куратор Собнякський приймає на зазначені в шкільних справах лише в четвер і суботу кожних тижнів від год. 11 до 1 в полудне. А о на таку уважність треба в цих днях звертатися в його канцелярії перед год. 11.

— **Шоби не завидували Сенявичеві.** До Перших поїхали представники міської ради, шкільної куратії та союзу письменників, шоби переконатися справу спровадження до Польщі в українській землі мошів Юлія Словачка і в поховання їх на Валях. Одночасно вприму проєкт спровадження мошів Шолеса і Лелеселя.

— **Міжшкільний університет.** Для його кінця відзначають у Єрусалимі жидівський (гебраїстський) університет. На відкриття вийрається м. м. фантастичний розумитель палестинський держани — мовод Баальфур, а з наукового сніта проф. Айшайя і багато інших.

— **Загадочний чернець.** В містечку Ворзана арештовано на дніх пізнього чоловіка в червоний охвіст. Він летівся зловити польсько-литовського кордону, позаволи себе за зловач майстину для одного з монастирів. При арештуванні не ставля загадочний „чернець“ ніякого спору. На твухах в нього найдемо анатомічну нагу жілку. Заходять пізніше, що арештований займався ніякою шпівною.

— **Комуністична пропаганда.** В дніх між 21. і 24. п. м. проповізувало в Салонському в Валяношському повіті, в цілому ряді сіл на телеграфічних днітах і будинках — більшовицькі проповіді і транспаренти з комуністичними кличками. В дзаву з тим арештовано як гос. Лавраша Рубинича, а якого найдемо комуністичну літературу.

— **Видомі страшного злочину.** Як відомо, підчас польсько-більшовицької війни інтенсивно військових Жидів у таборі в Яблоні. До одного з інтерв'ю прийшла сестра з харями. Коли вона сама вмерла з табору, напали на неї польські жидівки з варшавської сестри і заткнули уста аналістично, почли зухилися над нещасною аж до втрати притомності. Згодом виявилось, що палатини заражали дівчину венічною недугою, в наслідок чого вона поповнила самотність. З кінцем 1923 р. зловлено трохи з поміж учасників страшного злочину. Суд загаву їх на 8 літ тяжкої тюрми, проти чого засуджені внесли сплати до апеляційного суду. На дніх апеляційний суд затвердив присуд першої інстанції.

Філія „Провіти“ в Дрогобичі уладує в Дрогобичі

одномісний освітньо-кооперативний курс, який відзначає в дні 20. лютого 1925. На заняття будуть на курсі: купецька бухгалтерія і кореспонденція, товаришество, основні кооперативні, купецька правома, огляд української історії і літератури; до того будуть подати учасникам курсу вказівки про організацію і ведення читальні. Присутні. З'ясуватишся треба на адресу Голови згаданого Філія д-ра Стефана Вітвицького, адвоката в Дрогобичі, найдемо до 15. лютого 1925 р. Учасники подбавлять самі за своє прохартування, а Видія Філія буде ім помічник у вишу кавію мешканця. 1309 1—3

НАДІСЛАНО.

За надіслане величкі не відповідає.

ФІРМА

Юлій Майнль

уладжує

ПРІВНЕ ВАРЕННЯ

ЧАЮ

у виторок 3. п. м. у філії Ринку 18,

у четвер 5. п. м. „ Сикотуська 33,

у п'ятницю 6. п. м. „ Академічна 2а,

у суботу 7. п. м. „ Городецька 54.

1304 1—1

Всячина.

З жителісма ната. На дніх перейшов у стан споквику прасякий кат Вольшлагер, що сповина свою страшну службу від 1876 року, повісившись за той час 21 людей. Чесний журналіст Ян Моравек відбав інтерв'ю з пенсіонарним катом і поділявся своїми враженнями з ширшим загалом. Рзуперет розквітання виображенням звязаним з жаліс-легендарною постаттю катів. Як Моравек відіс враження, по-бавляне всієї сенсаційності. Перед ре-портером стану... світоглядний ставки, з добродушними очима, а його оповідання про своє життя не різнілись нічим від оповідання пересічного державного урядника. Син Німця і Румуни Вольшлагер, родився 1855 р. та рано осиротів. Мати його вийшла за катів в Славонії Пітергер. Вітним відбав свого пасинка на науку до ювілера, а коли ювілерство не вийшло, Пітергер взяв його на свого помічника. Коли в 1883 р. помер Пітергер, то з поміж 28 кандидатів на катів, здобув посаду Вольшлагер. На питання чи не жалко йому було вжити людей, в ставився Вольшлагер, що й дітей жалю карати, а треба. До свого страшого ремесла відноситься пенсіонарний кат як до найбільш буденної повинності... державного урядника.

Населення Москви. З початком 1917 р. населення Москви десь до двох мільонів голов з горою. Революція відбилася на зрості московського населення дуже некорисно і швидко з 1921 р. починаючи, воно сочало помітно біляшати. До черня 1914 р. населення Москви відбавило до 1,722,000 голов, при чому завважено величезний процент смертності, а число вітчих збільшилося в 2 і піз рази, в порівнянні з довоєнним часом.

Поворот до старого. З приводу роковин смерті Леніна, одержав Чікріт телеграму представництва одної з манджурських губерній такого змісту: „Вина ек-сцеленції! Дня 21. січня припадають роковини смерті Його ек-сцеленції Ілля Леніна. Хоча він, фізично, беручи, перейшов у ніщо, то Його діло є безсмертне і ми є найближше переконані, що всі громадяне радянського союзу поставлять Його в почат богів“.

Нещаслива королева. Альбанська королева, яку приповнювано уже кільком австрійським богатам не може до нині вийти відомого аматора. Лорд Пайл виправдан, що йому вже трічі пропонувало альбанську королеву, але без успіху, бо передусім — альбанський король не може бути певним ні дня ні години, коли його збуть.

Веселий похорон. „Коррієре делла Сера“ повідомляє з Ментуї, що там відбувся на дніх похорон, переведений в непрактикований до тепер способу. В одній з місцевостей під Ментуєю помер якийсь Фердинанд Діа Кольмо, відомий з екстравагантний. Майно записав Діа

Кольмо своїмому кузинові, одначе під умовою, що цей похорон його відносив до багатьох екстравагантів. І дівею похорон Діа Кольмо вийшов напружену дивоважно. Похорону вийшов перот, що заступив священника, домовиву несли місцеві учасники, а учасники похорону були одягнені в балові костюми. Хоровий співник вийшов перед кожним шинком, де пітх одну „пачу“, ночею бито склянки на домову. Пізнім вечором добився похорон до кладовища, де ще під самим гробом вийшло стільки чарку і введеною оствай „похоронний танок“. Самозрозуміло, що серед населення містечка викликав такий похорон тільки агітвання.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор
Д. Нотка:
У суботу 31. І. м. Козова.
У неділю 1. І. м. Козова.
У понеділок 2. І. м. Підгайці. 1230 1—2
У виторок 3. І. м. Підгайці.

Дрібні оголошення.

ВРИМСЬКІ ПЛАШІ з кусоніа на силати вже замовляйте у Карлика Льва уа, Куркова 11а. 1307 1—10

БЕЗЗЕМЕЛЬНІ На продаж 10 м. поля з двома казавками ліса і площею будівельною під хороше, середнє, газдіство — також млин і олійня. Власна відомість в Уряді парохіальнім в Борині, коло Турки м. С. 1305 1—2

УКРАЇНЦІ памятайте на однукову свою фірму з ономом, Івана Калитяка, Потопського 47, яка достарляє найліпший вуголь і дрова так у Львові як також на провінцію по найкращим цінам. 1310 1—3

ВІДКРИВАЮ вечірний курс грою і штахти від 1. лютого п. р. як також на дальше приймаю на денні курси. Йодина, Сташів 8. Віна Хорунжина. 1298 3—3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

адвокат

д-р Олекса Дереш

відкрив і веде адвокатську канцелярію в Долній,

д-м п. Грабовенської (агенція Дністра). 1308 1—3

ФРОНТОВИЙ ЛЬОКАЛЬ НА БЮРА З УЛАДНЕННЯМ

при вул. Носицька негайно до внайма. Блишні інформації в канцелярії „Народної Гостиниці“ між 6—8 год. веч. 1306 1—2

Заява.

Дентистичне Заповідання д-ра Шимона Раппарта і Якова Насса повідомляють П. Т. Пациєнтів, що асистентка, яка була зайнята в заведенні, більше вже не працює, а всі пацієнти, що є недоволені з її праці, просимо зголоситися, а не-домагання буде даром поправлене. 1283 3—3

ПОЗІРІ! Для вигоди П. Т. Публіки, шоби улякшити і дати монішні дашеве закупити найліпші сорти **ПАНЧІХ, РУКАВИЧОК, БІЛЛЯ**

як тако « величезних галатерійних товариш. відкрито з днем 20 п. м.

Джерело дешевого закупу
ЖИГМОНТ НАХТ, пл. Голуховських 11.
1265 вхід через сім. 3—3

ПЕРШОРЯДНІ СНІГІВЦІ
ЖІНОЧІ **зл. 20** МУЖЕСЬКІ **зл. 24**
КАЛЬОШІ
ЖІНОЧІ **зл. 8'35** МУЖЕСЬКІ **зл. 9'70**
ВИКЛИЧНО
В СПЕЦІАЛЬНІМ СКЛАДІ
ЛІНОЛЕЮ І ЦЕРАТ
ЛЕОПОЛЬДА ГААСА
Львів, вул. ЛЕГІОНІВ 1.
1311 Тел. 1—45 1—2

ПОДЯКА.

Невозможа смерть забрала нам найліпшого мужа, батька і дідука, пок. Юл. Дуткевича. Отсим складаємо нашу найширший пошук за проявлене співчуття та за ласкаву участь в похороннім обряді. Внош. Отчим: дек. Карпановичей, дек. Хавалей, Коритко І. Поповичей, Березинському, д-рові Пелліхові, Гулясін, Пришлякові, Паукові, Купчинському, Семьчукові, Мельникові і Набережному — з окрема за прашаний бесіди внош. оо. Кориткові, д-рові Пелліхові і Пришлякові. Дякуємо за теплий настрій і спонія діяльності По-нійного настрій розкритою могилію внош. Пану інж. Ю. Пандковському, делегатом „Сільського Господаря“ зі Львова. Внош. Пану дир. Россомі дякуємо за участь зі шкільною молодію в похороні. Дуже великою розрадою було для нас, що мімеох селян з Дубя поспішило без огляду на далеку дорозу віддати останню прислугу своєму давнішому парохові. Рішом сердечне спасібі передати місцевому населенню Дмитрова і вжити всім учасникам сумного обряду, які збірлися численно, шоби в останнє попрощати По-кійного.

Дмитрія, 29. снті 1925.

Матильда Дуткевичева, вдова з дітьми і снуками. 1—1

ДЛЯ ЖІНОЦТВА „НАШ СВІТ“

дає цьогорічні жіночі моди, яні заступають журнали мод.

Число 1. присвячене півквіттю Галичці. „НАШ СВІТ“ продается в усіх українських книгарнях.

Передплата на 1 м. — 3 зол., на 3 м. — 8 зол.

ВАРШАВА, Длуґа 50. „НАШ СВІТ“ 1268 3—3

МЕБЛІ і люнсові відання і красні на доріжній усліях поруча віддешає **СТИЛЕВІ М. Грінер, Радзівилів 14** 1261 4—5

Присилайте передплату!

Замки до перед-плати на 1925 р. **Технічні Вісти** ілюстрований орган Українського Технічного Тов-а у Львові

містечки, присвячений всім галузям технічного змалу. Програма часопису: Провідні статті. Науково-технічні статті. Статті практичного змісту. Нафтова справа. Лісова справа. Іншахоло. Меліорація. Економічні справи. Пилина української промисловості. Технічна освіта. Технік і кооперація. Реміснична справа. Машини в сільському господарстві. Хатній промисл. Популярно-технічний відділ. Професійна справа. Хроніка. З діяльності технічного Тов-а. Огляди технічної преси. Відповіді на запитання. Оповідки.

В часопису співробітничать видатні техніки й економісти. — Начальний редактор: Ілля. Ярослав Стефанович.

Редакційна колегія: адр. Е. Аршеников, інж. А. Баршевський, інж. О. Васюта, інж. П. Володська, д-р Ю. Гриняк, інж. Дурбак, інж. А. Корняк, інж. К. Котельний, д-р В. Кучер, інж. В. Левинський, інж. В. Меністерський, інж. Ю. Мещак, інж. Тишанський, інж. Л. Шеварович, проф. Л. Шимонюк.

Передплата з пересилкою вноситься: В краю на рік 10 злотих, за кор. 5 зол. За границею в Америці 3 дол., в Чехії 60 кор. ч. Окреме число матеріалів. Нова

Адреса редакції й адміністрації: Львів, Ринку 4а а с 2 1—2